

som vi havde troet at burde fastholde, paa engang forsvinder, og at Landstinget paa Regjeringens Forslag samtykker i paa Finansloven at optage en Bestemmelse om Lønningstillæg, der endog er meget mere vidtgaaende og af langt mere organikatorisk Karakter end de Bestemmelser, hvormed der havde været Tale ifjor. Stillingen er altsaa den, at Landstinget iaar har frastaldet sine formelle Betænkkeligheder; der kan efter Landstingets Formening ikke være absolute Grunde, som tale imod at optage Lønningstillæg paa Finansloven, og de, der som jeg have ment, at den rigtige Plads for midlertidige Lønningstillæg var den, at de stode paa Finansloven, have kun med Tilfredshed kunnet se, at Landstinget saaledes har frastaldet det formelle Standpunkt, som vi aldrig med Inderlighed have kunnet gjøre til vort. Spad nu Realiteten af Sagen angaar, er det min Opfattelse, at man meget vel kunde gaa videre end, saaledes som her er foreslaet, til Lønninger paa 1,600 Rd. Det forekommer mig endog, at man, naar man skulde drage en Grændse for, hvor de egentlig trængende Krav paa at faae Lønningsforbedring findes, maatte gaa højere op, og jeg vilde saaledes for mit Vedkommende finde en Grændse ved 5,000 Kr. for at være mest passende; men naar vi paa den anden Side have set, at der ikke ifjor i det andet Thing i den Henseende var nogen reel Betænkkelighed, men at Thinget da troede at kunne samtykke i en Ordning af disse Forhold, hvorved Tillægget blev begrændset til Lønninger under 1,250 Rd., have vi, da Sagen var kommen til at staa paa det reelle Punkt, ikke kunnet Andet end mene, at vi, naar vi satte Grændsen ved Lønninger paa 1,600 Rd., meget vel maatte kunne faae det andet Thing med, vel at nægte, naar der kunde opnaas saa væsentlige Fordele, som vi tro at have opnaaet ved den Overenskomst, hvormed der saa ofte har været Tale. Det er forekommet os, at det maatte være af største Vigtighed for Landstinget ligesom for os, at man kunde fikke Flaadens Udvikling gennem det Panfærskib, vi nu ere enige om at bevilge paa Finansloven, og at man i Principet kunde fikke Universitetets Stilling og nedslaa en Sætning, at de separate Fonds skulle spises op. Det forekom os, at dette maatte være vigtigere end at fastholde en Stilling med Hensyn til Realiteten af Lønningstillægget, som Landstinget allerede ifjor havde opgivet, idet det da vilde nøies med at give Tillæg til Lønninger, der ikke overstige 1,250 Rd., og at det iaar ligesom vi maatte kunne gaa ind paa en Grændse ved 1,600 Rd. Saaledes som Situationen nu er, var der imidlertid en ganske anden Grund, som bevægede en stor Del af Mindretallet og i alt Fald mig til at søge en Overenskomst. Det var nemlig en Frygt, som jeg tror, man har ikke liden Grund til at nære, en Frygt for det, som saa ofte har været udtalt, nemlig for provisoriske

Finanslove, en Frygt for, at vore Forfatningsforhold naar der ikke naaedes en Overenskomst, navnlig imellem de forskjellige Sider i Folkethinget, let kunde komme til en saadan Spænding, at det konstitutionelle Liv ikke vilde udvilde sig paa en regelmæssig Maade, og jeg skal tillade mig at udtale, at jeg ikke i den Henseende har den fuldstændige Tillid til den meget ærede Regjering, som andre Medlemmer maatte have. Det forekommer mig ogsaa, at navnlig de Udtalelser, vi have hørt idag fra den høie Regjering, synes at tyde hen paa, at der ikke hos den er den Utilbøielighed til at komme ind paa en uregelmæssig Udvikling af vort konstitutionelle Liv, som der er hos mig og mange andre Medlemmer. Vi have derfor troet, at vi handlede i Interesse af vor konstitutionelle Friheds Udvikling ved at søge den Overenskomst, som nu er kommen istand, og vi have saameget mindre kunnet nære Betænkkelighed derved, som vi ikke kunne troe, at de vigtigste Spørgsmaal, der maatte kunne komme Landstinget og Folkethinget imellem, ikke længere kunde have den Betydning som tidligere, efterat Landstinget i Nar har opgivet sit formelle Standpunkt, og efterat det ifjor har nøiedes med at give Lønninger paa indtil 1,250 Rd. Tillæg. Naar den høitærede Conseilspræsident har villet gjøre gjældende, at det Lønningstillæg, han har foreslaet i Landstinget, var af en ganske anden Betskaffenhed end det, der kom ind her ved 3die Behandling, og at hmt derfor er mere egnet til at staa paa Finansloven end dette, kan jeg ikke give ham Ret deri; thi det forekommer mig, at hans Forslag baade gaar langt videre, og at det var med Hensyn til sin formelle Betskaffenhed egner sig mindre til at staa paa Finansloven end det, som her er indsat. Det forekommer mig, at den Betragtning, der er fremhævet af det ærede Medlem for Præsident Amt's 1ste Valgfreds (Scavenius) er rigtig, at naar man erkjender, at vi dog snarest mulig, helst næste Nar, maa komme til en Revision af Lønningslovene, og naar det, hvormed her er Tale altsaa kun er et extraordinært Lønningstillæg for Embeds- og Bestillingsmænd, bortfalder den Nødvendighed at fastholde Trinfølgen mellem de forskjellige Embedsklasser, idet Tillægget da nærmest faar Karakter af et rent Dyrtidstillæg, hvorved man kun har at tage Hensyn til de Klasser, hvori der er en saadan Trang tilstede, at man ikke uden Villighed kan negte at give Tillægget. Uagtet jeg med Glæde vilde ønske Embedsmænd, der have større Gage end 1600 Rd., et Tillæg, og uagtet jeg tror, at de have et billigt Krav derpaa, har jeg dog troet at kunne være med til det Forslag, som nu foreligger, fordi jeg erkjender, at det ved saadanne rent midlertidige Foranstaltninger hovedsagelig kommer an paa at lette den Trang, som er uafviselig. Vi kunne da hengive os til det Haab, at vi, naar Lønningslovene næste Nar komme for, ville faae en Revision, hvorved ogsaa de Embedsmænd, der have